

HỒI 144

Đạo Làm Quân Chủ

K

hấu Trọng định thần nhìn kỹ, trong lòng không khỏi thâm nhủ đúng là cha nào con nấy.

Người này có tới bảy tám phần giống với Độc Cô Sách, nhìn bề ngoài cũng chỉ hơn Độc Cô Sách chừng vài tuổi, mặt mũi khá anh tuấn, nhưng chỉ nhìn khí độ hào hùng của y thì ai ai cũng đoán ra được y chính là phiệt chủ của Độc Cô phiệt, Độc Cô Phong.

Y là một người mà chỉ cần thoạt nhìn đã biết đã tâm cực lớn, khi cần thiết có thể hủy diệt mọi thứ mà không hề dung tình. Tuy y đang hớn hở cười vui, nhưng sát khí lại như lẫn khuất khắp nơi, thân hình trung đẳng không cao to như Khấu Trọng, nhưng lại tỏ ra một năng lực phi phàm, đồng thời mỗi cử chỉ hành động của y cũng tỏ rõ một niềm tin vững chắc.

Lúc này đôi mắt sắc bén bên trên chiếc mũi ưng của y từ từ dịch từ chỗ Vương Thế Sung sang Khấu Trọng. Khấu Trọng lập tức cảm thấy toàn thân nổi gai ốc, chỉ nội cái nhìn này cũng biết Độc Cô Phong quả không hổ là phiệt chủ của Độc Cô phiệt, công lực tuyệt đối không dưới hạng cao thủ như Đỗ Phục Uy hay Lý Mật.

Chúng nhân ghìm ngựa dừng lại, đám binh sĩ mở đường phía trước lập tức hiểu chuyện tản ra hai bên, không cản trở chủ nhân và đối phương đối thoại.

Vương Thế Sung cười ha hả nói: “Độc Cô tổng quản nặng lời rồi, gần đây nghe phong thanh có không ít kẻ muốn lấy cái đầu của Vương Thế Sung này, họ Vương ta lại rất tham sinh uý tử, thế nên phải tức tốc về đây nhờ người bảo hộ, mang theo nhiều người một chút cũng không có gì là lạ. Làm sao có thể ghép cho ta tội “đem binh mã xông vào Hoàng thành” được chứ? Xin Phong huynh chớ nên ngăn cản trước cửa cung như vậy, để ta vào cung yết kiến thánh thượng bẩm báo quân tình, bằng không sẽ khiến Vương mỗ hoài nghi Phong huynh đã sách động binh biến cũng không chừng, lúc ấy Vương mỗ buộc phải xua quân công thành, mọi người đều không có gì tốt cả đâu”.

Khấu Trọng giờ mới biết Vương Thế Sung lợi hại thế nào, những lời này vừa đánh lại vừa xoa, khó có người nào chống đỡ nổi.

Có điều Độc Cô Phong cũng không phải thiện nam tín nữ, chỉ xem việc y một mình đứng cản ngoài cửa cung, thái độ ung dung như không là đã biết chắc chắn đã có dự tính rồi.

Quả nhiên Độc Cô Phong bước lên một bước, nhàn nhã mỉm cười nói: “Tội mà Thế Sung huynh ghép cho ta mới thật ghê gớm, Độc Cô Phong này làm sao gánh vác nổi. Buồn cười nhất là Độc Cô Phong vốn thành tâm thành ý, thấy thượng thư đại nhân đột ngột hồi triều nên mới tới đây nghênh đón, chẳng ngờ lại bị Trịnh Quốc Công hiểu lầm như vậy”.

Y nói một câu mà từ “Thế Sung huynh”, “thượng thư đại nhân” tới “Trịnh Quốc Công” tổng cộng đổi ba lần xưng hô, đương nhiên tuyệt đối không có nửa điểm thành ý nào, còn có một vẻ khiến người ta không thể đoán biết, lại như có ý châm biếm, không coi Vương Thế Sung vào đâu vậy.

Khấu Trọng phì cười nói: “Nếu là tới đây nghênh tiếp, tại sao từ đầu Độc Cô tổng quản không nói thượng thư đại nhân ban sư hồi triều mà lại nói đem binh bực vào Cung Thành, hiện giờ sao lại chữa lời vậy?”.

Độc Cô Phong liếc nhìn Khấu Trọng với vẻ khinh miệt, cười gằn nói: “Vị huynh đệ trẻ tuổi này rất tuấn tú, không biết đã trở thành người phát ngôn thay thượng thư đại nhân từ lúc nào vậy?”.

Vương Thế Sung cũng không phải tầm thường, chậm rãi tự nhiên như không nói: “Còn chưa giới thiệu với tổng quản, vị này là người ta dùng lễ hậu mời về, Khấu Trọng tiên sinh. Lúc Vương Thế Sung không ở đây, chuyện Lạc Dương đều do y quản lý, về sau các người hãy làm quen thêm một chút mới được”.

Lần này thì cả những thân tín của Lang Phụ, Tống Mông Thu cũng giật mình chấn động, không ngờ Vương Thế Sung lại xem trọng Khấu Trọng tới vậy.

Độc Cô Phong thoáng ngăn người giầy lát rồi nói: “Thượng thư đại nhân tuy có quyền chọn người hiền tài cho đất nước, nhưng chức vị quan trọng như vậy, cần phải...”.

Vương Thế Sung quả quyết ngắt lời: “Đây chính là một trong những nguyên nhân mà ta muốn vào diện kiến thánh thượng, Độc Cô tổng quản có phải vẫn muốn chặn đường hay không?”.

Độc Cô Phong cười ha hả nói: “Làm sao được! Làm sao được! Thượng thư đại nhân, mời!”.

Nói đoạn lùi sang một bên, điệu bộ cung kính một cách hơi quá khoa trương. Vương Thế Sung và Khấu Trọng ngạc nhiên nhìn nhau, nhất thời cũng không biết nên phải phản ứng thế nào.

Cửa thành môn vừa sâu vừa dài, giống như một hang động không đáy có thể nuốt chửng bất cứ ai dám mạo hiểm tiến vào.

oOo

Sau khi cáo từ Lưu Hắc Thát, Từ Tử Lăng tìm một tửu quán gần đó, gọi một bình rượu nhỏ, tự mình uống một hai chén, tửu ý lâng lâng, suýt chút nữa thì gục mặt khóc to một trận.

Gã trước giờ không hề thích rượu, cho dù có Khấu Trọng hết lòng mời mọc, gã cũng chỉ nhấp môi một chút rồi thôi. Nhưng hiện giờ, gã lại muốn uống cho bất tỉnh nhân sự, để hòng quên đi sự thực tàn khốc và không thể thay đổi này.

Nguyên nhân chính là Lưu Hắc Thát đã trực tiếp chỉ ra Tiều Tiễn chỉ là một kẻ buôn người. Câu nói ấy như một quả chùy nặng nề giáng thẳng vào ngực gã. Hiện giờ Tố Tố và Hương Ngọc Sơn đã gao nấu thành com, còn có cả hài tử, cho dù có giết Hương Ngọc Sơn cũng chẳng hề có ích gì cho Tố Tố.

“Ồi!”.

Từ Tử Lăng uống thêm mấy chén nữa, phục người xuống bàn, muốn khóc mà vô lệ. Lúc này trong tửu quán chỉ có hai bàn còn khách nhân, mà gã lại cố ý chọn một bàn trong góc khuất, nên cũng không ngại bị người khác chú ý. Nói cho cùng tất cả những bất hạnh xảy ra với Tố Tố đều bắt đầu từ sự bạc tình bạc nghĩa của Lý Tịnh mà ra.

Tố tử có gì không tốt? Tại sao y phải thay lòng đổi dạ?

Tiếng bước chân vang lên.

Từ Tử Lăng nghe tiếng bước chân, trong đầu liền hiện ra thần thái long hành hổ bộ của Lý Thế Dân, vội ngẩng đầu lên. Chỉ thấy một người đội mũ tre che kín mặt, thân vận áo vải bố màu xám, đang bước thẳng về phía gã, cước bộ nhẹ nhàng mà có lực, khắp người toát ra một khí thế oai phong khiếp người.

Từ Tử Lãng thu nhiếp tâm thần, trầm giọng nói: “Tần vương, mời ngồi!”.

Người kia thoáng ngậy người ngạc nhiên rồi mới chậm rãi ngồi xuống, cởi bỏ mũ tre, lộ ra gương mặt anh tuấn, ngạc nhiên nói: “Từ huynh có phải có thể nhìn xuyên qua màn che của tiểu đệ hay không?”.

Rồi lại vẫy tay gọi tiểu nhị lại nói: “Lấy rượu lên!”.

Từ Tử Lãng ngẩng mặt đón thẳng ánh mắt có thể nhìn thấu nội tâm của bất cứ người nào của y, chậm rãi nói: “Ta chỉ nhận được tiếng bước chân của Thế Dân huynh thôi”.

Rượu và chén đã được bung lên, Lý Thế Dân rót cho Từ Tử Lãng trước rồi mới rót đầy ly của mình, thở dài nói: “Từ huynh không những có đôi tai linh mẫn phi thường, mà trí nhớ cũng thật khiến người ta phải kinh ngạc”. Sau đó nâng chén lên cười cười nói: “Chén này chúng ta uống vì ta và Từ huynh xa cách đã lâu mới được trùng phùng”.

Từ Tử Lãng chăm chú nhìn vào chén rượu, đưa tay búng khế vào thành chén, phát ra một tiếng khe khẽ, từ từ nói: “Có phải Lý Tịnh bảo Thế Dân huynh đến tìm ta không?”.

Lý Thế Dân mỉm cười, đặt chén xuống, nhẹ giọng nói: “Từ huynh hiểu lắm Lý đại ca của huynh rồi!”.

Từ Tử Lãng thản nhiên nói: “Nếu Thế Dân huynh tới đây chỉ để nói giúp cho Lý Tịnh, vậy cuộc nói chuyện của chúng ta có thể chấm dứt ở đây được rồi”.

Lý Thế Dân hơi ngẩn người ra, rồi cười lên ha hả, nâng chén uống cạn, sau khi lấy ống tay áo quệt vết rượu còn vương lại trên khoé miệng, ngẩng cao đầu nói: “Vậy thì cứ theo ý Từ huynh đi! Huống hồ chuyện nam nữ tư tình này, người ngoài cuộc như ta đâu có tư cách quản tới chứ”.

Từ Tử Lãng cười khố nói: “Hai câu này của huynh thật lợi hại, Lý Thế Dân quả không hổ là Lý Thế Dân”.

Song mục Lý Thế Dân sáng rực tinh quang, chăm chú nhìn gã hồi lâu, rồi thở dài nói: “Tử Lãng huynh thật sự đã thay đổi rất nhiều, vô luận là tướng mạo, phong độ, khí phách, đều khiến người ta phải ngưỡng mộ”.

Từ Tử Lãng chậm rãi nói: “Thế Dân huynh không cần tán tụng ta nữa, Từ Tử Lãng chỉ là một tên mãng phu nơi sơn dã, đâu thể bằng Thế Dân là nhân trung chi long, dựa vào địa thế hiểm yếu của Quan Trung để dưỡng thế, ngồi an tọa xem chư hùng tàn sát lẫn nhau chứ để rồi nắm lấy ngôi vị bá chủ chứ”.

Lần này thì đến lượt Lý Thế Dân phải cười khổ, lắc đầu nói: “Tử Lăng huynh đừng cười ta nữa, Lý Thế Dân ta bất quá chỉ là tướng tiền phong đánh dẹp thiên hạ cho phụ thân và huynh trưởng, đâu dám mơ tưởng ngôi vị bá chủ gì chứ”.

Đôi mắt hổ của Từ Tử Lăng xạ ra hai luồng dị quang sắc lạnh, trầm giọng nói: “Minh châu thủy chung vẫn là minh châu, cho dù nhất thời có bị cỏ rác che lấp, cuối cùng cũng sẽ có một ngày nó lộ ra ánh sáng rực rỡ, Thế Dân huynh đâu phải là loại người chịu khuất phục trước kẻ khác”.

Lý Thế Dân trầm mặc một lúc lâu, ánh mắt từ từ sáng rực lên, trên gương mặt tuần tú lộ ra thần sắc bất bình, thấp giọng nói: “Ngày đó ta hết lòng trợ giúp gia nghiêm khởi binh ở Thái Nguyên, người đã từng hứa với huynh đệ chúng ta, ai có thể công hạ Quan Trung, sẽ phong người ấy làm Thế Tử. Ngoài ra còn nói riêng với ta rằng: Chuyện này ra một mình con chủ trương, nếu đại sự mà thành, tự nhiên công lao đều thuộc về con, ta nhất định sẽ lập con làm thế tử”. Tiếp đó song mục y chợt lóe lên hai đạo hàn quang, chậm rãi nói tiếp: “Khi ấy ta đã đáp: Dạng Đế vô đạo, sinh linh đồ thán, quần hùng quật khởi, hài nhi chỉ mong được trợ giúp cha lật đổ bạo quân, giải thoát bách tính khỏi cảnh lầm than, những điều khác hài nhi đều không dám vọng tưởng”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Thế Dân huynh đã nghĩ như vậy, tại sao vừa rồi lại lộ ra thần sắc bất bình như thế?”.

Lý Thế Dân chán nản nói: “Bởi vì ta sợ đại ca sẽ trở thành một Dạng Đế thứ hai, lúc đó thì ta sẽ trở thành tội nhân thiên cổ mất, bằng không cho dù gia nghiêm có nghe lời phụ nhân mà bội ước, nhưng từ xưa tới nay đã có tông pháp chỉ lập trưởng không lập thứ, ta đây cũng không có gì để nói cả”.

Từ Tử Lăng thâm kính phục trong lòng, bởi cảm giác miễn tiếp nói cho gã biết, những lời này của Lý Thế Dân đều là chân tình thật ý cả.

Lý Thế Dân đột nhiên đưa tay nắm lấy vai Từ Tử Lăng, mắt hổ sáng bừng lên nói: “Những lời này ta luôn giấu ở trong lòng, trước giờ chưa từng thổ lộ với người, nhưng hôm nay gặp được Từ huynh, lại không thể tự kềm chế nổi mà nói ra, đến cả bản thân ta cũng cảm thấy kỳ quái nữa. Có lẽ tại vì trong lòng ta luôn coi huynh và Khấu Trọng là bằng hữu tốt nhất của mình... hà!”.

Trong lòng Từ Tử Lăng bất giác cảm thấy ấm áp, nhưng rồi lập tức lạnh toát người. Gã cảm thấy ấm áp là vì tình bằng hữu của Lý Thế Dân, lạnh toát vì gã nghĩ đến sẽ có một ngày Khấu Trọng phải đối mặt với Lý Thế Dân trên sa trường.

Đột nhiên có người thấp giọng khen: “Nói hay lắm!”.

Cả hai ngạc nhiên nhìn qua, chỉ thấy tử quán chỉ còn lại một khách nhân duy nhất, ngồi ở góc xa nhất trong quán, quay lưng lại với hai người, ngồi một mình tự rót tự uống. Lý Thế Dân và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, đều không thể dấu được sự kinh hãi trong mắt mình. Người này rõ ràng là mới đến chưa lâu, nhưng hai người đều không phát giác y bước vào quán lúc nào.

Lúc nói chuyện, hai người đều đã vận công hạ giọng nói xuống mức thấp nhất và ngưng tụ không để truyền ra ngoài, mà đối phương thì ở xa ít nhất cũng năm sáu trượng, vậy mà vẫn có thể nghe được hai người đối thoại, chỉ dựa vào điểm này đã biết đối phương nhất định là cao thủ tuyệt đỉnh rồi.

Chỉ thoạt nhìn sau lưng đã thấy khí chất u nhã của người này hiển lộ ra ngoài, đầu búi theo lối văn sĩ, tóc đen mượt mà, rất gây chú ý.

Lý Thế Dân cao giọng nói: “Huynh đài có phải vừa nói với tại hạ hay không?”.

Người kia không quay đầu lại, chỉ chậm rãi nói: “Nơi này chỉ có ba chúng ta, cả đám tiểu nhị cũng bị Tần mỗ đuổi đi rồi, Lý huynh cho rằng câu vừa rồi là ta nói với ai đây?”.

Lý Thế Dân và Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn nhau, cùng có một cảm giác đối phương là một kẻ rất cao thâm khó dò. Có điều thanh âm của y rất thấp, chậm rãi nhưng rất dễ nghe, cơ hồ như không hề có ác ý.

Nên biết rằng Lý Thế Dân là nhân vật quan trọng của Lý phiệt, giang sơn hiện nay của Lý Uyên mười phần thì có chín phần là do y đánh dẹp mà có được, nếu tiết lộ hành tung, các thế lực đối địch ai mà không muốn nhân cơ hội này trừ diệt y chứ. Nếu không phải y tin nhiệm Từ Tử Lăng, tuyệt đối sẽ không hiện thân nói chuyện, chỉ nhìn điểm này, đã biết Lý Thế Dân đã thật sự coi Từ Tử Lăng là hảo bằng hữu rồi.

Từ Tử Lăng nghiêng tai lắng nghe, phát giác bên ngoài tử quán không có gì dị dạng, mới yên tâm, chậm rãi nói: “Tần huynh có ngại qua đây uống một chén rượu không?”.

Người kia ung dung đáp: “Từ huynh khách khí, có điều Tần mỗ trước giờ cô độc thành tính, nói chuyện như vậy ta cảm thấy tự nhiên hơn”.

Lý Thế Dân cười ha hả nói: “Thiên hạ đâu thiếu gì nhân sĩ độc hành, dám hỏi Tần huynh xưng hô thế nào?”.

Người kia từ từ nói: “Tính danh chỉ là một thứ ký hiệu, hai vị cứ gọi ta là Tần Xuyên cũng được”.

Hai người càng lúc càng cảm thấy người này không hề đơn giản chút nào.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: “Thứ cho tại hạ lăm lờ, Tần huynh chắc chắn là người trong phật môn hoặc đạo gia, hoặc giả là người có duyên với phật đạo, không biết tại hạ đoán có sai không?”.

Lý Thế Dân ngạc nhiên nhìn Từ Tử Lăng, hoàn toàn không hiểu tại sao Khấu Trọng chỉ nhìn lưng đối phương, nói không được vài câu, đã bất ngờ đưa ra phán đoán như vậy.

Tần Xuyên ngược lại chẳng hề lấy đó làm kỳ quái, khẽ gật đầu đáp: “Cảm giác của Từ huynh đích thực cao minh dị thường, vừa rồi Tần mỗ nếu không phải nhân lúc huynh gục đầu xuống bàn mà vào, chỉ e cũng khó dấu được huynh”.

Lý Thế Dân giật mình nói: “Tần huynh đi theo ta tới đây?”.

Tần Xuyên nhạt giọng đáp: “Chính vậy. Lúc ấy toàn bộ tâm thần Lý huynh đều tập trung vào Từ huynh, tự nhiên không lưu ý tới kẻ nhàn rỗi như ta đây”.

Lý Thế Dân và Từ Tử Lăng ngạc nhiên nhìn nhau. Trước tiên không nói người này có ý theo sau Lý Thế Dân tới đây, chỉ là với tu vi cao minh của Lý Thế Dân, vậy mà hoàn toàn không biết có người đi sát theo sau, riêng một điểm này có thể thấy thân thủ kẻ này bất phàm thế nào rồi.

Tần Xuyên không đợi hai người lên tiếng, đã tiếp tục nói: “Trở về chuyện chính, vừa rồi Lý huynh mới đề cập tới chuyện của lệnh huynh, hiện nay không biết huynh đã có dự định gì chưa?”.

Lý Thế Dân cười khở nói: “Những lời này để lọt vào tai Tần huynh vốn đã là chuyện không nên, lẽ nào còn đem ra công khai thảo luận nữa?”.

Tần Xuyên nhún vai nói: “Lý huynh có rất nhiều cao thủ tùy thân, sau khi thổ lộ hết lòng, hoàn toàn có thể sai người giết chết Tần mỗ, như vậy sẽ không lo bị người thứ ba biết nữa”.

Lý Thế Dân và Từ Tử Lăng lại ngạc nhiên nhìn nhau lần nữa, thậm nhủ chẳng lẽ trong thiên hạ lại có người bảo kẻ khác giết mình để diệt khẩu hay sao? Có điều động tác nhún vai của y lại rất đẹp mắt, khiến người ta không thể nào động sát cơ cho được.

“Bình!”.

Lý Thế Dân vỗ bàn thở dài: “Lý Thế Dân ta lẽ nào là hạng người chỉ vì lợi ích của bản thân mình mà làm thương tổn tới tính mạng kẻ khác chứ, Tần huynh quá lời rồi!”.

Tần Xuyên lạnh lùng nói: “Huynh không giết người, người khác sẽ tới giết huynh. Lệnh huynh lớn hơn Thế Dân huynh gần mười tuổi, năm đó khởi sự ở Thái Nguyên, y vẫn còn ở Hà Đông Phủ, không hề tham dự đại mưu. Một năm sau, y lại được lập làm thái tử. Nếu là lúc bình thường, chuyện này cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng đây là lúc thiên hạ quần hùng đang cùng nhau tranh giành thiên hạ, Thế Dân huynh ở bên ngoài suất lĩnh sỹ tốt, xung phong tiền tuyến, trăm quan đoạt ải, sát địch cướp thành, còn y thì chỉ ngồi ở Tây Kinh tọa hưởng kỳ thành, cho dù Thế Dân huynh không có dị niệm, nhưng lệnh huynh chỉ vì lớn tuổi hơn mà được ngồi chính vị, làm sao có thể khiến thiên hạ tâm phục khẩu phục, lẽ nào y không sợ tái diễn lại lịch sử Lý Mật giết Trác Nhượng hay sao?”.

Sắc mặt Lý Thế Dân trầm xuống, chậm chậm nói: “Tần huynh rốt cuộc là ai? Tại sao lại biết rõ chuyện của Lý gia chúng ta đến vậy?”.

Từ Tử Lăng cũng thầm cảm thấy kinh hãi. Nhưng điều làm gã kinh hãi không giống như Lý Thế Dân, mà là ở ngữ điệu âm vang, giọng nói đầy mỹ lực khiến người ta không thể phản bác của Tần Xuyên.

Tần Xuyên ung dung nói tiếp: “Thế Dân huynh nếu không muốn nói chuyện này, chỉ bằng chúng ta đổi một chủ đề khác được không?”.

Từ Tử Lăng và Lý Thế Dân lại ngạc nhiên thêm một lần nữa.

oOo

Âu Dương Hy Di cười kha kha, thúc ngược bước lên: “Để lão phu làm tiểu tốt tiên phong cho!”.

Khấu Trọng vội ghé sát vào Vương Thế Sung thì thầm: “Xông vào là hạ hạ chi sách!”.

Vương Thế Sung đang do dự bất quyết, nghe gã nói vậy vội ngửa mặt cười khanh khách để kéo dài thời gian, đợi mọi người đều chú ý tới y mà bỏ quên Âu Dương Hy Di, mới cố làm ra vẻ ung dung nhàn nhã nói: “Xem ra thời gian vẫn còn rất sớm, thánh thượng có lẽ chưa rời khỏi long sàng, bản quan đợi lát nữa vào yết kiến cũng được!”.

Nói đoạn thúc ngựa quay ngược trở lại, không thèm nhìn Độc Cô Phong lấy một cái. Bọn Khấu Trọng vội theo sát phía sau.

oOo

Lý Thế Dân ngạc nhiên nói: “Tần huynh có gì muốn nói?”.

Tần Xuyên chậm rãi đáp: “Ra muốn thỉnh giáo Thế Dân huynh về đạo làm vua”.

Từ Tử Lăng và Lý Thế Dân đều bị y làm cho mù mịt như giữa đám sương mù, không hiểu là chuyện gì.

Đầu tiên, Lý Thế Dân không phải là quân chủ gì, huống hồ hiện giờ vẫn còn đang trong thời kỳ tranh đoạt thiên hạ, cho dù Lý Thế Dân có tâm đoạt vị trí của Lý Kiến Thành, câu nói này cũng phải do y đi thỉnh giáo người khác, chứ không phải để người khác chất vấn thế này.

Trong lòng Từ Tử Lăng bất giác dâng lên một cảm giác mơ hồ, ngấm ngấm cảm thấy dường như mình biết thân phận thật sự của người này, nhưng lại vô phương nói nên thành lời.

Lý Thế Dân nhìn thẳng vào lưng Tần Xuyên, chau mày nói: “Nếu Tần huynh nói ra lý do hỏi ta câu này, Lý Thế Dân này ngại gì không trả lời huynh chứ”.

Tần Xuyên bình tĩnh nói: “Ta làm người trước này đều nghĩ gì làm nấy, rất ít khi tốn công đi nghĩ ngợi xem tại sao phải làm như thế này, tại sao phải làm thế kia. Vừa rồi ta chợt nhớ ra Thế Dân huynh có một tòa Thiên Sách Phủ, chuyên lo việc chinh chiến thảo phạt, có trưởng sử, tư mã hai người, lang trung hai người, quân tư tế tửu hai người, điển giám bốn người, lục sự hai người, ký thất tham quân hai người, công, thương, binh, kỵ, đà, sĩ lục tào tham quân mỗi thứ hai người, tham quân sáu người, tổng cộng ba mươi tư người, tổ chức nghiêm mật như một tiểu triều đình, có thể thấy chí Thế Dân huynh không chỉ ở chuyện chinh chiến nhỏ nhặt, nên mới hứng lên mà hỏi thôi”.

Lý Thế Dân và Từ Tử Lăng nghe y nói vanh vách tổ chức của Thiên Sách Phủ như đang đếm đồ quý trong nhà, đều tròn mắt há miệng, á khẩu vô ngôn.

Tần Xuyên chậm rãi nói tiếp: “Lý do này đã đủ chưa?”.

Lý Thế Dân cười khở đáp: “Ta phục rồi! Nếu Tần huynh chịu về với ta, ta nhất định sẽ mời Tần huynh phụ trách việc do thám tình báo. Vì vậy, đạo làm quân chủ đầu tiên chính là phải biết chọn lựa hiền năng, bằng không cho dù có quốc sách tốt nhất, mà không có người chấp hành, hoặc thực thi không có phương pháp thì tất cả đều chỉ là uổng phí mà thôi”.

Từ Tử Lăng thầm tán thưởng trong lòng, nếu đổi lại là Đỗ Phục Uy hay Lý Mật, thấy có người hiểu rõ chuyện nhà mình như lòng bàn tay, không động sát cơ mới là lạ. Nhưng Lý Thế Dân lại biết tôn trọng lời hứa, thực tình hồi đáp, lại đáp hết sức khôn khéo uyển chuyển, chỉ riêng lòng dạ cởi mở này, những kẻ khác đã không tài nào bì kịp rồi.

Tần Xuyên trầm giọng nói: “Sau khi đại loạn đã qua, thì phải thực hiện đại trị thế nào?”.

Lý Thế Dân quay sang nhìn Từ Tử Lăng mỉm cười rồi mới đáp: “Sau loạn thường dễ dạy, cũng giống như người đói dễ ăn, nếu kẻ làm quân chủ có thể lấy mình làm gương, thực hành tiết kiệm, tịnh trung cầu trị, trừ bỏ xa xỉ, cải cách hung văn, bổ đức thí huệ, nhẹ lao giảm dịch, tất sẽ được thiên hạ đồng tâm, người hô kẻ ứng, không bao lâu, Trung thổ sẽ an định, người ở ngoại vực cũng tự thuận phục”.

Tần Xuyên nghe xong thì trầm mặc không nói gì, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Từ huynh cảm thấy luận điểm của Thế Dân huynh thế nào?”.

Từ Tử Lăng không ngờ y lại đột nhiên hỏi ý kiến của kẻ bàng quan như mình, phì cười nói: “Đối với chuyện chính sự tiểu đệ chỉ là kẻ không biết gì, đâu có tư cách bình luận câu nói của Thế Dân huynh. Có điều bốn chữ “tịnh trung cầu trị” của Thế Dân huynh đích thực là vô cùng phù hợp với cá tính của ta. Sau đại loạn, chỉ cần tiết kiệm, giảm bớt xa hoa, để dân được dưỡng sức nghỉ ngơi, thì mới có thể thúc đẩy sản xuất, làm bách tính được cơm no áo ấm”.

Tần Xuyên vẫn nhìn thẳng vào bức tường trống, trầm giọng nói: “Năm xưa Văn Đế Dương Kiên đăng cơ, không phải cũng từng thi hành đức chính khắp thiên hạ hay sao, ai ngờ được Đại Tùy chỉ kéo dài được hai đời đã diệt vong. Cách nhìn của Thế Dân huynh với chuyện này ra sao?”.

Lý Thế Dân thở dài: "Câu này của Tần huynh đã hỏi đúng vào điểm quan trọng nhất. Chỉ nội một câu này đã biết Tần huynh là người có kiến giải cao minh, tuyệt đối không phải hạng tầm thường, không biết hai người bọn tiểu đệ có thể dịch ghế ngồi đối diện với Tần huynh hay không?".

Tần Xuyên cười khan một tiếng đáp: "Thường nghe Thế Dân huynh thích kết giao kỳ nhân dị sĩ khắp thiên hạ, đương nhiên cũng có thể dung nạp được những hành vi kỳ lạ. Kể hèn này trước giờ chỉ thích đọc lai độc vãng, cứ như hiện giờ là thích hợp nhất với tâm ý của kẻ hèn này, nếu Thế Dân huynh kiên quyết muốn đổi chỗ, kẻ hèn này đành phải cáo từ vậy!".

Lý Thế Dân quay sang Từ Tử Lăng nhún vai một cái, tỏ vẻ bất đắc dĩ, rồi mỉm cười nói: "Ta chỉ muốn được hân thưởng thần thái thoát tục của Tần huynh thôi, nếu huynh đã không thích vậy thì cứ theo ý của Tần huynh đi!".

Tần Xuyên thần nhiên nói: "Ta sớm biết Thế Dân huynh sẽ không làm khó người khác mà, vậy thì xin mời huynh trả lời câu hỏi vừa nãy của ta đi?".

Lý Thế Dân không hiểu hỏi: "Hình như Tần huynh đang khảo nghiệm bản lĩnh làm hoàng đế của ta thì phải?".

Lời này vừa thốt ra khỏi miệng họ Lý, Từ Tử Lăng đã giật mình đánh thót, lập tức cũng đoán ra được thân phận chân chính của Tần Xuyên. Sự thực thì thân phận của Tần Xuyên cũng không khó đoán cho lắm, bởi ngoại trừ Sư Phi Huyền ra, còn có ai hứng thú hỏi Lý Thế Dân những câu hỏi liên quan tới việc trị quốc an dân này chứ? Nàng đang quyết định xem chủ nhân mới của Hòa Thị Bích sẽ là ai.

Tần Xuyên ung dung đáp: "Chim khôn cũng biết chọn cành mà đậu, nói như vậy Thế Dân huynh đã vừa ý chưa?".

Ánh mắt Lý Thế Dân chuyển dịch về phía Từ Tử Lăng, hiển nhiên là từ sự biến hóa vi diệu trong mắt gã, ý cảm nhận được điều gì đó không thỏa đáng, nên mới dùng ánh mắt để hỏi dò ý kiến.

Từ Tử Lăng nghĩ tới Khấu Trọng, thầm thở dài não ruột, gật đầu tỏ ý khuyên Lý Thế Dân nên trả lời một cách thực lòng.

Lý Thế Dân trầm ngâm giây lát rồi nghiêm mặt nói: "Gốc của việc trị an là ở dùng người. Tùy Thất thịnh thế thuở khai triều, tất cả đều vì Văn Đế cần cù lo chính sự, mỗi sáng lên triều nghị sự, đêm về lại đọc tấu chương, nhân gian thống khổ đều đích thân hỏi tới, hơn

nữa lại tiết kiệm quốc khố, thưởng phạt phân minh, chỉ đáng tiếc là còn kém một chút, bằng không Tùy Thất có thể truyền lưu thiên thu bách thế rồi”.

Từ Tử Lăng không đợi Tần Xuyên trả lời, dài người đứng dậy nói: “Hai vị cứ tiếp tục, tại hạ phải cáo từ rồi”.

Lý Thế Dân lấy làm ngạc nhiên. Tần Xuyên thì không hề tỏ thái độ gì.

Từ Tử Lăng mỉm cười gật đầu, ung dung bước ra khỏi tử điểm.

- o O o -